

der opstilles i Planen, og Repetitionen af det, der skal opgives til Eksamen, vil man for største Delen kunne overlade til Disciplene selv; Tiden vil altsaa rigelig slaa til. Hvor meget man vil kunne naa at læse af anden Litteratur foruden Oldtidens Klassikere, skal jeg ikke kunne sige, og jeg tillægger det heller ikke nogen større Betydning; men naar det menes, at man ikke skulde kunne læse f. Eks. Prøver af Dante eller Shakespeare paa tilfredstillende og udbyttebringende Maade, fordi den videnskabelige Forskning endnu ikke har klaret de mange forskellige Problemer, der rejser sig med Hensyn til disse Digtere og deres Værker; saa synes dette mig dog at være en lidet grundet Mening; saa kunde man vist heller ikke læse Homeros eller meget andet. Overhovedet er det absolut urigtigt at ville gøre Undervisningen i Skolen videnskabelig.

Saa er det andet Punkt tilbage, det om vor Isolation fra hele det romanske Kulturomraade. En saadan Isolation maatte vel tilvejebringes derved, at man enten helt opgav Franskundervisningen eller dog indskrænkede den overmaade væsentligt; thi at Indskrænkningen i Latinundervisningen skulde kunne virke noget i denne Retning, kan jeg ikke indse. Lad os da se paa, hvordan det forholder sig med den Indskrænkning af Franskundervisningen, der skal være foregaaet for den nye Retnings Vedkommende. Der fordres nu som Betingelse for Optagelse i I Klasse en ganske ringe Kundskab i Fransk, medens den nye Retning slet ikke stiller nogen saadan Fordring; men Kravet er ogsaa saa godt som betydningsløst, og i Provinsskolerne har man endog næsten stiltiende maattet lade det falde eller dog tage meget varsomt paa det af den simple Grund, at det har været meget yanskeligt eller ligefrem umuligt for Forældrene at skaffe deres Børn, som de ønsker optagne, denne Forberedelse i Fransk. Dette kan man altsaa vistnok roligt se bort fra. Saa læses der nu i I—VI Klasse i alt 18 Ugetimer Fransk; kun Matematikerne i VI Klasse har stundom en Time til, og at dette skulde gøre dem mere duelige i Fransk end de andre Disciple, ved jeg aldrig af at have hørt et Ord om. Efter den nye Retnings Plan skal der læses 17 Timer i II—VI Klasse, saa at Forskellen er ganske ubetydelig; og den vil tilmed vistnok helt udjævnnes ved, at den franske Stil skal falde bort. Man vil jo nok indvende, at det gør en væsentlig Forskel, om der i V—VI Klasse skal læses 3 + 3 Timer, som Tilfældet nu er med den sproglig-historiske Retnings Disciple, eller kun 2 + 2, som den nye Plan foreslaar; men denne Indvending har ikke meget paa sig; thi af de 3 Timer har i hver Klasse mindst $\frac{1}{2}$ Time maattet anvendes paa Gennemgang af den skrevne Stil, og desuden har der ved den øvrige Undervisning altid maattet arbejdes med Hensyn paa Stilskrivningen; dette vil jo nu for den nye Retnings Vedkommende helt falde bort, og der vil da vindes saa meget mere Tid baade for Hjemmelæsningen og for Gennemgangen af det, der læses paa Skolen. Selv om man altsaa bliver staaende ved den nye Plans 2 + 2 Timer og ikke skulde kunne føje 1 Time til i det mindste i den ene af Klasserne, hvad jeg ikke anser for umuligt, vil man dog, efter hvad jeg da kan skønne, i alt væsentligt kunne bringe det lige saa vidt i Læsning af Fransk med den nye Retning, som man nu kommer. Derfor er det mig ganske ubegribeligt, at nogen kan fremsætte en saadan Paastand som denne, at de Studenter, der har faaet deres Franskundervisning efter den nye Retnings Plan, efter Eksamen vil lægge Fransk ganske paa Hylden, fordi Læsningen med de vundne Forkundskaber vil volde dem alt for store Vanskeligheder. Den Slægt af studerende, hvortil jeg selv hører, læste kun Fransk i de 4 laveste Klasser og naaede til Afgangsprøven langt fra saa vidt i Kundskab til Sproget; men der er dog, hvad vistnok ingen kan falde paa at nægte, overmaade mange af os, som senere har fortsat med Læsning af Fransk enten af litterær Interesse, eller fordi vort videnskabelige Studium nødte os dertil.

Jeg mener altsaa, at denne Talen om vor Isolation fra hele det romanske Kulturomraade og dermed tillige fra det fælles europæiske Dannelsesgrundlag maa vises tilbage som ganske ubeføjet; sker der i det hele nogen Indskrænkning i Franskundervisningen for den nye Retnings Vedkommende, saa er den i alle Fald saa ganske ubetydelig, at det maa erklæres for ganske umuligt, at den skulde kunne faa den paastaaede Virkning. Og for øvrigt har det, lige siden man i 1889 begyndte at forhandle om en Undervisningsreform, altid været Meningen, at Fransen ved en saadan maatte træde noget tilbage; jeg skal særlig henvise til, hvad Professor Paludan har sagt herom i Forhandlingerne fra 1899 S. 97. Om fransk Sprog og Litteratur i Fremtiden vil faa en større eller ringere Betydning end nu for Tiden, derom skal